

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 92/22
23.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Немања Коларић, адвокат из Инђије, ул. Војводе Степе бр. 2А, против туженог Adria Media Group д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, ул. Влајковићева бр. 8 (МБ ...) чији је законски заступник-... ББ и ВВ, а пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића бр. 12, ради накнаде штете, вредност предмета спора 150.000,00 динара, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ бр. 64/20 од 22.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.3.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ бр. 64/20 од 22.11.2021. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ бр. 64/20 од 22.11.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба у овој правној ствари ПЗ бр. 64/20 у односу на друготуженог ГГ из ..., повучена. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па су обавезани тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде угледа и части исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2021. године па до исплате, у року од 8 дана. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу у којем је тражено да се тужени обавеже да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа исплати поред

износа досуђеног ставом првим изреке пресуде и додатни износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2021. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиљи накнаде трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, све у року од 8 дана.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбу и то тужиља побијајући пресуду у ставу трећем и четвртог изреке из свих законом прописаних разлога а тужени против става другог и четвртог изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 55/14) и нашао да жалбе парничних странака нису основане.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити другим повредама поступка које би биле битне. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбама парничних странака указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је дана ... године на свом интернет порталу kurig.rs објавио чланак који носи наслов “...”, “...”. Тужени је дана ... године на свом интернет порталу kurig.rs објавио чланак који носи наслов “...”. Тужени је дана године примио захтев тужиље за објављивање одговора на информацију од године. Тужиља је тешко поднела целокупну ситуацију, лоше се осећала, а имајући у виду да је ... мало место овакве информације су се одразиле и на остале чланове породице, посебно на мајку и млађег брата. Тужени је издавач медија интернет сајта www.kurig.rs односно издавач дигиталног издања новина “Курир” а преко којег медија су наведени текстови објављени.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је сагласно одредби члана 4, 5, 9, 12, 15, 79, 113, 114 Закона о јавном информисању и медијима тужбени захтев тужиље делимично основан, с обзиром да се на основу садржине и суштине предметног текста, те имајући у виду контекст у коме се у предметном тексту тужиља помиње, то код читаоца може изазвати презир, осуду и погрешну слику о тужиљи као особи сумњивих моралних квалитета, да тужени на коме је терет доказивања у поступку није доказао да је тужиља актер догађаја који се може описати као лезбо акција, предметни текст је лезионо подобан да код тужиље изазову душевне болове због повреде части и угледа. Првостепени суд је оценио да је тужени описаним текстовима, као издавач причинио штету тужиљи која се огледа у повреди достојанства тужиље, њене части јер оваквим начином писања, приписујући тужиљи особине које нема, створена је погрешна представа о тужиљи. Како је одредбом члана

114 Закона о јавном информисању и медијима прописана одговорност издавача за материјалну и нематеријалну штету проузроковану објављивањем информација без обзира на кривицу, првостепени суд је обавезао тужену да тужиоцу накнади проузроковану штету.

Одлучујући о висини тужбеног захтева, првостепени суд се приликом одмеравања правичне новчане накнаде руководио критеријумима прописаним одредбом члана 200 Закона о облигационим односима, те је имао у виду све околности конкретног случаја ради индивидуализације накнаде нематеријалне штете и то пре свега последице које је због оваквих информација тужиља имала као и чланови њене породице, околност да је из мале средине, затим да су овакве информације објављене у интернет издању који је широко доступно не само становишту наше земље, већ и региону, као и да тужиља је тужиља искористила своје право на објављивање одговора као и актуелну судску праксу, односно висину накнаде која се обично досуђује у случајевима повреде достојанства личности, па је нашао да правична новчана накнада представља износ од 50.000,00 динара. Приликом доношења одлуке о висини нематеријалне штете првостепени суд је имао у виду циљ коме служи та накнада, сматрајући да је наведени новчани износ правична сатисфакција за претрпљену нематеријалну штету у складу са одредбом члана 232 ЗПП. Имајући у виду изнето првостепени суд је у преосталом делу тужбени захтев као превисоко одмерен, одбио ако неоснован.

Оцењујући наводе жалбе парничних странака, Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и правилне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Наиме, имајући у виду да је у првостепеном поступку несумњиво утврђено да су у предметном тексту од 20.08.2019. године јавно саопштене информације да је тужиља актер лезбо акције, да је тужиља са ДД довођена у везу са проституцијом, да су у њиховом стану дан и ноћ биле луде журке, те да су у наслову текста назване “Курве распале”, и по налажењу Апелационог суда правилан је закључак првостепеног суда да је тужени одговоран за нематеријалну штету коју је тужиља претрпела, с обзиром да је предметни текст у коме су о тужиљи изнете неистините и непроверене информације лезионо подобан да код тужиље изазове душевни бол због повреде части и угледа.

Неосновани су наводи жалбе туженог да у предметном тексту није наведено да је тужиља учесник лезбо акције већ је изражена сумња коришћењем знака питања и пренета изјава трећег лица која је тужиљу назвала “распалом курвом”, да је текст објављен на порталу тужене преузет са интернет портала republica.rs који је раније истог дана објављен, као и из додатка штампаног издања Дневног листа “Телеграф” да је тужена поступила у складу са одредбом члана 5 Закона о јавном информисању и медијима те да првостепени суд није правилно применио одредбу члана 9 став 2 ЗИМ која прописује да су уредник и новинар дужни да преузете информације и мишљења пренесу веродостојно а ако се информација преузима из другог медија, да наведе назив тог медија.

Право на част и углед је право на поштовање људске части заслуженог стеченог угледа лица. Да би постојала повреда права на част и углед, информација треба да поседује лезиону способност, треба да постоји препознатљивост субјета информације, лична погођеност субјекта информације и непропорционалност информације. Неистинитост је кључно својство информације кад је реч о повреди части и угледа, јер само неистинита информација може да води повреди права на част и углед. Са неистинитом информацијом се изједначава и непотпуна информација. Садржина дужности новинарске пажње је да новинар мора сваку информацију намењену објављивању да, пре објављивања, испита у погледу њене истинитости и то са пажњом примереном околностима. Прописивање ове дужности с једне стране служи да заштити јавност од неистинитих информација, а са друге стране служи заштити личности на коју се информација односи и чија би права и интереси могли бити повређени објављивањем неистинитих информација. Пажњу коју новинар дугује, при провери информације, јесте пажња која према новинарској струци одговара приликама датог случаја. Тужени током првостепеног поступка нису пружили ниједан доказ на основу кога би се могло закључити да је постојало довољно чињеничне грађе на основу које би пре објављивања текста имали основа да закључе да је тужиља снимљена како учествује у лезбо сценама. При томе, тужени, без обзира на начин на који су дошли до ових информација нису ослобођени обавезе да објављују тачне, потпуне и проверене информације јер преношење туђе недопуштене тврдње исто је што и изношење сопствене недопуштене тврдње.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је исказ тужиље нејасан, да тужиља приликом давања исказа није рекла да је због спорног текста трпела икакве душевне болове, нити се изјаснила о трајању истих а околност да је ... мало место, те да има баку, мајку и брата апсолутно не могу бити оправдање за досуђивање накнаде у предметном износу имајући у виду њено претходно експлицитно понашање у јавности. Наиме, првостепени суд је оценом изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП несумњиво утврдио да је тужиља трпела душевне болове с обзиром да је у свом исказу навела да је тешко поднела целокупну ситуацију, да се осећала непријатно, да живи у малој средини и да се то одразило и на чланове њене породице. При томе, тужени нема право да о тужиљи објављују недопуштене информације подобне да повреду њену част и углед, без обзира на ранији живот тужиље и углед који ужива у средини у којој живи.

Неосновани су и наводи жалбе туженог да првостепени суд није узео у обзир да је чланом 117 ЗИМ прописано да суд посебно цени да ли је тужени онемогућио тужиоца да умањи штету објављивањем одговора, исправке или друге информације на основу одлуке надлежног суда. Наиме, супротно наводима жалбе туженог првостепени суд је приликом одмеравања висине правичне новчане накнаде узео у обзир и околност да је тужиља искористила своје право на објављивање одговора као и да је одговор на информацију објављен од стране туженог.

Неосновани су наводи жалбе тужиље да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 200 ЗОО приликом одлучивања о висини наканде нематеријалне штете.

Наиме, првостепени суд је приликом одмеравања правичне новчане накнаде руководећи се критеријумима прописаним одредбом члана 200 ЗОО имао у виду све последице које је због оваквих информација тужиља имала као и чланови њене породице, при чему, досуђени износ и по налажењу Апелационог суда представља правичну новчану накнаду за нематеријалну штету коју је тужиља претрпела.

Обзиром на горе изнето потврђена је одлука првостепеног суда сагласно одредби члана 390 ЗПП.

Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка јер су њихове жалбе оцењене као неосноване сагласно одредби члана 165 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је иста донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић